

ГРУНЯНСЬКИЙ

Іван Іванович

(1923–2010)

**Міністр лісової та деревообробної
промисловості УРСР (1965–1988).**

Заслужений працівник промисловості України

**Випускник лісоінженерного
факультету (1957)**



Народився 13 червня 1923 р. в с. Кострино Велико-березнянського району Закарпатської області в сім'ї лісоруба.

Рано пізнав життя з його труднощами й соціальними проблемами. Після визволення Закарпаття від іноземних загарбників і його возз'єднання з матір'ю-Україною перед ним відкрилися широкі можливості для праці, утвердження та зростання.

Вищу професійну освіту Іван Іванович Грунянський здобув у Львівському лісотехнічному інституті. Як спеціаліст пройшов усі шаблі професійного зростання, обіймаючи в різні роки посади помічника лісничого, товарознавця лісництва, помічника директора лісового управління, головного інженера Буштинського лісокомбінату, директора Усть-Чорнянського ліспромгоспу, керівника тресту «Закарпатліс», заступника голови Закарпатського облвиконкому. Тож коли в 1965 р. були сформовані галузеві міністерства, Івану Грунянському — високопрофесійному фахівцеві галузі з досвідом успішної виконавчої та управлінської роботи — запропонували очолити республіканське Міністерство лісової промисловості, згодом реформоване в Міністерство лісової та деревообробної промисловості УРСР.

Пропрацювавши на цій високовідповідальній посаді понад 23 роки поспіль, Іван Іванович Грунянський своєю мудрістю та далекоглядністю здобув заслужене визнання тодішнього керівництва республіки, регіонів, працівників галузі всіх рівнів.

Як фахівець і патріот лісової справи він завжди турбувався про долю лісів України, їхнє збереження, відтворення та розумне використання. Доклав багато зусиль для інтенсивного розвитку лісового господарства та деревообробної промисловості в усіх областях України. За сприяння Івана Івановича були побудовані нові підприємства в Донецьку, Запоріжжі, Черкасах, Красному Лучі, Артемівську, Кіровограді, Харкові, Житомирі, Костополі та Чернівцях, а також у Івано-Франківській і Закарпатській областях. А комплексні підприємства Закарпаття, Прикарпаття, Чернівців прославили лісову галузь.

За безпосереднього сприяння Івана Грунянського були побудовані цехи із виробництва деревинностружкових плит на Тересвянському деревообробному комбінаті та Свалявському лісокомбінаті, а в рідному селі Івана Івановича Кострино — комбінат кухонних меблів, який забезпечував роботою близько 600 осіб із усього району.

«Ера Грунянського» для лісової галузі тодішньої УРСР була позначена не лише бурхливим нарощенням виробничих потужностей, раціональним використанням природних ресурсів, збереженням і відновленням лісів, а й активним будівництвом соціальних об'єктів — житла, навчальних та спортивних закладів, дитячих дошкільних установ, лікарень, пансіонатів, санаторіїв, будинків культури, торговельних центрів.

Люди щиро віддячували Івану Івановичу своєю довірою, обираючи його депутатом обласної ради та Верховної Ради України.

У 1988 р. Іван Іванович Грунянський вийшов на заслужений відпочинок. Але він залишався людиною із активною життєвою та громадянською позицією, постійно цікавився життям галузі.

За високі трудові досягнення, вагомий внесок у розвиток лісопромислового комплексу України І. І. Грунянський удостоєний високих державних нагород колишніх Союзу РСР та Української РСР: трьох орденів Трудового Червоного Прапора, орденів «Знак Пошани», Жовтневої революції, Дружби народів та багатьох інших відзнак. У 1983 р. йому присвоєно почесне звання «Заслужений працівник промисловості України».

У характері Івана Грунянського були органічно поєднані якості державного діяча, економічного стратега, палкого патріота України, щирого й вірного друга, надійного колеги, правдивої та чесною людини.

Стиль роботи Івана Івановича Грунянського, завжди доброзичливого та інтелігентного, його високий професіоналізм, патріотизм і відданість Україні були взірцем для керівників лісової галузі всіх рівнів.